

'Risicogroepen worden niet 'beschermd', maar buitengesloten'

OPINIE

Het kabinet schermt met de belofte 'de kwetsbaren te beschermen' tijdens de coronacrisis, maar in de praktijk zijn zij allesbehalve prioriteit. Ruttés strategie is gebaseerd op discriminatie en uitsluiting, niet op inclusie en samenwerking, zegt Tamar Doorduïn, socioloog en wetenschapsjournalist. Ze wijst op een democratischer alternatief.

Mijn vrienden en ik zagen de bui maanden geleden al hangen, tijdens de historische tv-toespraak van Mark Rutte op 16 maart. Het nieuwe coronavirus was nou eenmaal onder ons, luidde zijn boodschap, en zou ook niet meer weggaan. Indammen was een illusie, de schade beperken en geleidelijk werken aan het opbouwen van groepsimmunititeit de enige realistische optie. "Hoelang gaat dat duren?" vroegen mijn vrienden en ik, allemaal chronisch ziek of gehandicapt, ons af. "Moeten wij nog jaren thuis opgesloten zitten totdat de gezonde, abled mensen allemaal een keertje ziek zijn geworden?"

Illustratie: Dreamstime

Voor mijzelf brengt het coronavirus gelukkig niet veel nieuwe risico's met zich mee, omdat mijn chronische ziekte noch mijn longen, noch mijn weerstand aantast. Veel van mijn vrienden hebben minder geluk: ze hebben bijvoorbeeld een gebrekkige longfunctie als gevolg van hun aangeboren beperking, of hebben een ernstige vorm van diabetes met complicaties. Hun situatie is voor veel gezonde mensen nauwelijks voor te stellen. Terwijl die ernaar uitkijken binnenkort weer op terrasjes te zitten en op vakantie te gaan, zitten mijn vrienden al maanden binnen zonder enig uitzicht op verbetering – en met hen honderdduizenden andere mensen uit de zogeheten 'risicogroepen'.

Sluipend is er de afgelopen maanden een tweedeling ontstaan. In de meerderheid zijn de jonge, gezonde mensen voor wie de samenleving langzaam maar zeker weer opengaat. Oudere, zieke en gehandicapte mensen moeten voor onbepaalde tijd thuis blijven. Het lijkt misschien alsof het kabinet op deze manier rekening houdt met mensen die meer risico lopen: er wordt immers gesproken over het 'beschermen van de kwetsbaren'. In de praktijk blijkt die bescherming neer te komen op opsluiting en uitsluiting. Dat is allesbehalve natuurlijk, maar een bewuste, politieke keuze. Het 'muurtje om de kwetsbaren' blijkt letterlijk op de muren van hun huis te slaan. Op die manier marginaliseer je deze groep alleen nog maar verder. Niet mijn definitie van beschermen.

(Bron en volledig artikel [Oneworld](#))